

EEN KAMPVUUR IN DE SIERRA DE MIAHUATLÁN

Met een rustig gangetje van rond de 80 kilometer per uur zoefde een Dodge Durango over een weg die de flanken volgde van de uitlopers van het Miahuatlángebergte. Achter het stuur zat een Amerikaanse jongen die af en toe over zijn ogen wreef. Naast hem zat een van zijn vrienden. Hij had rood haar, 20.000 sproeten en om zijn middel een laag spek waar een vakslager van door het dolle raakt. De derde jongen in de Durango lag op de achterbank met het hoofd op een volle plastic tas en zijn opgetrokken benen tegen een zijraam. De geluiden die hij maakte, leken meer op diepe uithalen afgewisseld met lange zuchten dan op snurken, al zat er bij tijd en wijle een snork tussen die het geluid van de motor met gemak overstemde.

De dikke jongen voorin luisterde met aandacht naar de geluiden achter hem, af en toe zijn lippen bewegend alsof hij telde. ‘Zit er nou een ritme in de ademhaling van onze Prins,’ vroeg hij na de zoveelste uithaal, ‘of ligt hij in een opwindende droom over de 5 miljoen dollar die de schurkachtige, maar slimme boekhouder Antonio Rivas achterover heeft gedrukt?’

‘Niks slim,’ zei de jongen achter het stuur meteen. ‘Gewoon te snel door bot toeval, zo zie ik het. Maar al is Rivas nog zo snel, het trio Roos-Prins-Evers achterhaalt hem wel. Waar ik net aan zat te denken: hoe lang hebben

we nou al met die snuiter te maken?’

De dikke Roos van het trio telde af op zijn vingers. ‘Twee dagen naar Cabo San Lucas, daarna twee dagen naar Acapulco. Een dag naar Santa Cruz en nu deze nacht. Dag of vijf, zes. Zes eigenlijk, want het is middernacht geweest. Wat zou dat, Bobbie, ga je uren schrijven?’

‘Ik zit er aan te denken hoe snel tijd gaat als je bezig bent.’

‘Is altijd zo, joh. Tijd gaat al snel als je gewoon een beetje op vakantie bent en niks doet. Je bent drie weken in een buitenland en als die weken om zijn dan heb je het gevoel dat je nog maar net weg bent. Omdat je in elke vakantie veel nieuwe dingen ziet, verwacht je dat er overal veel is gebeurd, maar als je thuis bent en vraagt of er nieuws is, zegt iedereen: alles zijn gewone gangetje, niks bijzonders.’

‘Wij zien wel nieuwe dingen,’ zei de jongen achter het stuur droog. ‘Je mag zelfs wel zeggen dat wij er buitensporig veel zien. Vage bergen in de verte, af en toe een streep langs de rand van de weg, veel afgrond en precies daar waar je het niet verwacht een remdrempel waar je je een ongeluk door schrikt.’

Arie pulkte iets tussen zijn tanden vandaan, keek er naar, maar kon niet onderscheiden wat het was waarna hij het met zijn duim van zijn vinger pikte. ‘Door die drempels rij je tenminste niet hard, wilde Yank.’

‘Heb je enig idee hoe ver we moeten om in de buurt

van de Caribische kust te komen?’ vroeg de Yank die soms luisterde naar de naam Bob Evers.

‘Heb ik,’ zei Arie. ‘Bij dat pompstation even buiten Oaxaca heb ik uitgebreid op de kaart gekeken. Afhankelijk van waar we moeten zijn, is het grofweg tussen de 1200 en 1400 kilometer. Doe dus maar rustig aan, want het gaat hoe dan ook lang duren en het wordt tijd dat we uitrusten. Jij wrijft niet uit luxe over je ogen en als ik mijn hoofd een steuntje geef, slaap ik in minder dan 3,8 seconden.’

Bob draaide het raam een stukje open. ‘Lekker, die frisse berglucht.’

Arie keek naar de achterbank. ‘Wat doen we, ruilen we straks of stoppen we en gaan we slapen?’

‘In de berm?’

‘Waarom niet? Voor we het weten, wennen we aan de luxe van cruiseschepen en hotels waar ze netjes het bed voor ons opmaken. Als we dan een keer per ongeluk in de wildernis belanden, zijn we elke vorm van ontbering ontwend en lopen we net zo hulpeloos rond als het overgrote deel van elke bevolking. We hebben niet voor niets poncho’s gekocht. We maken een vuurtje en gaan onder zeil. Altijd beter dan een motel met burens die ontstaan als jij net je ogen dicht doet.’

‘Beter lawaaiige burens dan een bergpoema die op bezoek komt.’

Arie keek geschrokken. ‘Zitten die hier?’

Bob haalde grinnikend zijn schouders op. ‘Poema’s of

ander gedierte, overal zit iets, dat heb je in de natuur. Als jij naast een kampvuur zit, kunnen Jan en ik in elk geval zeggen dat we getuige zijn geweest van kamperen door de eerste potvis die aan land is geraakt. Kwestie van schoksgewijze evolutie. Maar je hebt gelijk, ik heb evenmin zin in een motel. Jan ook niet, want motelkamers kosten geld en hij stond al te wenen toen we de poncho's kochten.'

'Van zijn geld, ook nog.'

'Van het restant van de 2000 dollar die premiejager Bruce Jonaths hem gaf als voorschot voor het vangen van Antonio Rivas. Dat is het beste wat de af en toe wild wordende hoekman Jonaths in de afgelopen week heeft gedaan, want ik mag dan een mooie creditcard hebben, ik zou niet weten wat ik er in deze woestijn mee moet aanvangen. Zag je dat bord?'

'Ik zag,' zei Arie. 'Verderop is een parkeerplaats met kampeermogelijkheid, of een kampeerplaats met parkeermogelijkheid, van driekwart van de borden in dit land begrijp ik niets. Als het er rustig is, kunnen we op ons gemak een fikkie stoken.'

Aan de rand van een open plek, dichtbij een vriendelijk kabbelend bergstroompje, was een barbecuevoorziening, maar dat was voor Jan, Bob en Arie te makkelijk.

'Allemaal luiigheid,' zei Jan smalend, terwijl hij takjes verzamelde die hij schuin tegen elkaar plaatste. 'Er gaat niets boven een eigen vuur. Arie, monster, wat ben je

eigenlijk aan het doen?’

‘Eten selecteren,’ zei Arie. ‘Bob haalt grotere takken en ik kijk wat we hebben ingeslagen. Het is een tikkeltje onordelijk en haastig gebeurd, moet ik zeggen.’

‘Omdat jij bang was dat de Raul Obrador, de grote man die vuil werk opknapte voor Eduardo Rivas, achter ons aan zou komen. Angst voor niets, jongen, je moet in het vervolg niet zo bangelijk doen.’

Arie deed of hij rilde. ‘Nee, pa. Maar jij hebt de man alleen gezien toen hij zat en je had een geweer in je handen. Alles wat ik had, was mijn babbel. Dat is in menig opzicht een prima wapen, maar je maakt er geen gaten mee. Wat wil je eten?’

‘Alles,’ zei Jan. ‘Vooral drinken. Daar ook alles van, desnoods schep ik met een beker water uit dit stroompje. Ik heb in La Crucecita iets naar binnen gewerkt waar peper in zat.’

‘Zit toch overal in?’

‘Niet zoveel als ik heb genuttigd, mijn huid vat vlam als ik snel inadem. Bob, eindelijk, leg